

Az utóbbi hónapok gazdasági hullámvölgyei egyre nagyobb találékonyságra kényszerítik a nőket: hogyan lehet szinten tartani egy családot, és úgy nevelni gyereket, hogy az minimális pénzügyi ráfordítással járjon. A gyerekruha-biznisz legfőbb piacát évek óta a turkálók biztosítják, de ma már itt is megjelentek a fokozatok.

Turkálók: az ár/fertőzés arány világa

Vannak “luxus” turkálók, ahova tényleg csak akkor tér be az ember, ha valami különleges darabot keres, olyasmit, amit a konfekció-import nem hoz be az országba. A legdrágább az a turkáló lánc, ahol a vastagabb pénztárcájú vevőknek nagy-britanniai, “alig használt” ruhaneműt kínálnak.

Bár a felhozatal gazdag, legyenek fenntartásaink: az itt megvehető darabok többsége nem a klasszikus használtruha kategória. A készlet jelentős része olyasmi, amit külföldön végkiárusításra bocsátottak, vagy minimális gyártási hiba miatt árleszállítással került forgalomba. Az áruk is pontosan annyi, mintha valahol Nyugat-Európában vennénk meg, egy-egy taktikusabb vásárlás esetén.

A középkategóriás turkálókban takarékosan bevásárolhatunk:

ezek azok a boltok, ahol viszonylag rendezetten, a higiéniás szabályokat betartva kínálják

eladásra a portékát. Itt is van azonban egy kiskapu, amit a hazai kereskedők és szülők egyaránt kihasználnak. Az érvényes jogszabályok szerint ugyanis gyermekruhát csak szigorú megszorítások mellett, biztonsági csomagolásban lehetne forgalmazni. (Elvileg) tilos fehérneműt, cipőt és olyan textíliát árulni, amely közvetlenül a bőrrel kerül érintkezésbe.

Ennek ellenére már ezekben a rendezettebb turkálókban is van bugyi, kisgatya, atléta, és nem utolsó sorban cipő. Mivel a hazai boltokban az 1-2 éves gyerekek cipőellátása jelenti a legnagyobb gondot, ezért ennek a korosztálynak veszik turkálóban a legtöbb tipegőt. Amire figyelni kell: a turkálós cipők jelentős része többször használt, ha nem kezeljük le megfelelően használat előtt, könnyen bőr- és körömgombát is beszerezhetünk a lábbelivel együtt a gyerekünknek.

Súlyos gond továbbá, hogy ezeket a cipőket sokáig nedves, sötét helyen árulják: penészspórák lehetnek ott is, ahol nem látjuk: a varratokban, a talpbetétben.

Célszerű egészségügyi szesszel, ecettel áttörölgetni használat előtt a lábbelit. A fehérneműt szintén érdemes alaposan fertőtleníteni, főző programmal átmosni.

A középkategóriás turkálók árai viszonylag stabilak, ezért mindig gyanakodjunk azokkal a ruhadarabokkal szemben, amelyeket már 5 lej alatt megvételre kínálnak: ezek egészen biztosan csak egy-két viseletre lesznek jók. Még mindig jó néhány

“kalózturkáló” is működik az országban:

ezek a tömbház-pincékben, kapubejárókban működtetett bálásruha boltok. Szemfüles szülő, ha van türelme, itt is találhat használható darabot, de legyünk nagyon-nagyon elővigyázatosak: ezeken a helyeken a gyerekruhát együtt tárolják a felnőtt ruhákkal, a fertőzés veszélye ezért fokozott. A szakszerűtlen tárolás miatt egészen biztosan dohos a ruha: ne csak főzzük, de szárítsuk is napon legalább 24 órán át a frissen mosott ruhát.

Új ruhát az ószerről

Meglepetéseket rejthetnek a romániai nagyvárosok határában működő “ócskák”. Ezeken a piacokon – a néhai ún. oroszpiacok utódain – használt és új ruhaneműt egyaránt vehetünk. Az árusok közül sokan szintén nyugat-európai kiárusításokon szerzik be a készletet, de a

turkálóláncokkal ellentétben jelentős árrés nélkül dolgoznak: harminc-negyven százalékot spórolhatunk, ha itt és nem üzletben költekezünk.

Ennek a forrásnak a hátránya: sosem tudjuk, milyen körülmények között szállítják és tárolják a ruhaneműt. Használt ruhát és cipőt itt is kapni, de ezt a forrást csak igazán elszántaknak és rászorulóknak ajánljuk: fillérekért sok kellemetlen betegséget be lehet szerezni.

Cserebere hálózatok

Akinek tényleg üres a pénztárcája, annak a legegyszerűbb megoldás, ha “beépül” valamelyik anyahálózatba. Minden erdélyi nagyvárosban működnek már baba-mama klubok (van, ahol több is), levelezőlisták: itt jó eséllyel lehet ruhaneműt cserélni, jutányos áron eladni és venni, vagy éppen kérni.

Kérni nem szégyen, egyetlen egy alapszabály van: a kapott ruhaneműt illik visszaadni, lehetőleg megkímélt állapotban, vagy továbbadni a következő rászorulónak. Rossz fény vetül arra, aki megszakítja a karitatív láncot, a közösségek előbb utóbb kizárják, vagy mellőzik az elkövetőt.

Kínai: jobb, mint gondolnád

Nem szabad lebecsülni a gazdasági fellendülés idején megvetett, úgynevezett kínai boltokat sem. A tévhittel ellentétben az itt megvásárolható cipő és ruhanemű minősége nem olyan nagyon rossz. A műszálas termékek vásárlása nem taktikus lépés, de 7-8 éves korig kitűnő cipőket lehet kapni. Szerencsésebb esetben 15-20 lejért egy egész szezon erejéig kibírják a lábbelik.

Sajnos a cipőkínálat szűk: 33-as általában a legnagyobb méret, ami itt megvehető, ha kiskamasz gyermekünk nagylábon él, hiába megyünk a kínai boltok gyerekrészlegére. Ugyanitt érdemes harisnyát, zoknit és alsóneműt vásárolni: a turkálós áruval ellentétben ez nem használt, nem fertőzött, és akár 1-2 lejért is lehet jó minőségű fuszeklire is találni.

A “hivatalos” cipőboltok kínálata viszont elkeserítő: ötven lej alatt ne is keressünk lábbelit, még a legkisebbeknek sem, az alsó árkategória is megközelíti a száz lejt, nem ritka a százötven-kétszáz lejért kínált gyereklábbeli sem. Sajnos a hazai cipőipar még mindig nem

tartja be az egészségügyi előírásokat: ezeknek a drága cipőknek sem jó a talpkialakítása, nem tartja a bokát, ami a kisgyermekek esetében elengedhetetlenül fontos, és a borsos ár ellenére sem biztos, hogy az áru többet tart távol-keleti “kollégáinál”.